

Onze zonden belijden

De gelovige kan van ganser harte zingen: 'Alle, alle mijne zonden, heeft Zijn zoenbloed weggedaan'. De hele schuld is betaald op het kruis, zodat een ieder die zijn zonden beleet en van harte in de Gekruisigde gelooft, volle vergeving van zijn schuld heeft ontvangen en door God is aangenomen. Met Christus verenigd, ziet God hem niet meer in zijn oude, verloren toestand, maar in Christus, in de Geliefde. Hij is een 'mens in Christus' (2 Kor. 12:2), 'voleindigd in Hem' (Kol. 2:10), zodat de apostel Johannes kan schrijven: 'Hierin is de liefde bij ons volmaakt geworden ... dat, zoals Hij is, ook wij zijn in deze wereld' (1 Joh. 4:17).

Nooit kan de gelovige deze nieuwe staat, waartoe hij door genade is gebracht door het werk van de Heer Jezus, verliezen. Niet één lid van het lichaam van Christus kan ooit beroofd worden van de gezegende verbinding met het gekruisigde, opgestane en verheerlijkte Hoofd. Men kan echter een tijd lang het genot en de vreugde verliezen van de plaats die men in Christus heeft, maar nooit de plaats zelf. Onze positie in Christus staat vast. De band die ons met de Heer Jezus verbindt, is onverbreekelijk.

Maar hoewel dit alles, God zij eeuwig dank, zo is, is het niet minder waar dat de zonde nog in ons woont. Onze oude, zondige natuur is wel geoordeeld op het kruis, maar wij dragen haar nog met ons mee. Wanneer wij niet waakzaam zijn, lopen wij het gevaar om in gedachten, woorden of daden te zondigen. Vandaar die ernstige vermaning: 'Daarom, wie meent te staan, zie toe, dat hij niet valt' (1 Kor. 10:12), en dat andere woord: 'Als wij zeggen dat wij geen zonde hebben, dan misleiden wij onszelf en de waarheid is niet in ons. Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid' (1 Joh. 1:8-9).

Dezelfde apostel die erover spreekt dat hij 'die uit God geboren is, niet zondigt', zegt ook: 'Mijn kinderen, ik schrijf u dit, opdat gij niet zondigt' (1 Joh. 5:18; 2:1). Dit schijnt met elkaar in tegenspraak te zijn, maar is het geenszins. Naar ons karakter, als ware gelovigen, willen wij niet zondigen, zoals het het kenmerk van schapen is om te gehoorzamen aan de stem van de herder die zij kennen.

Maar dit moeten wij nu ook in praktijk brengen. De oude natuur wil zich, zolang wij op aarde verblijven, laten gelden. Door de kracht van de Heilige Geest moeten wij echter blijvend het oordeel op haar toepassen dat eens op het kruis over haar is uitgesproken. De apostel vermaant ons daartoe met de woorden: 'Houdt u voor de zonde dood, maar voor God levend in Christus Jezus' (Rom. 6:11). Als de zonde zich wil laten gelden, moeten wij niet naar haar luisteren, maar het nieuwe leven, dat wij door God in Christus Jezus bezitten, openbaren.

Helaas luistert een gelovige soms naar de zonde. Dan heeft hij dus 'gezonderd'. En dit is droevig. Maar nu moet hij niet denken dat dit zijn nieuwe positie laat verdwijnen, of zijn verbinding tot God als kind verbreekt. Wel moet hij zich ervan bewust zijn, dat zijn gemeenschap met de Vader en met de Zoon erdoor verbroken is. Hij moet dus niet, zoals hij eenmaal deed, als een verloren zondaar tot God zijn toevlucht nemen, maar als een kind dat zijn Vader heeft onteerd. Doet hij dit in oprechtheid, terwijl hij zichzelf niet spaart, dan is God

‘getrouw en rechtvaardig’ en niet slechts ‘genadig en barmhartig’ als Hij hem zijn zonden vergeeft en hem reinigt van alle ongerechtigheid. Zoals God Zijn gerechtigheid dáárin betoont dat Hij de zondaar die in de Heer Jezus gelooft, rechtvaardigt (Rom. 3:26), zo is de Vader getrouw (aan Zichzelf en aan Zijn Woord) en rechtvaardig (op grond van het volbrachte werk en van de voorspraak van Jezus Christus, de Rechtvaardige) als Hij Zijn kind dat zich met echt berouw over het bedreven kwaad tot Hem wendt, vergeeft (1 Joh. 1:9; 2:1).

Maar men moet belijden, niet alleen vergeving vragen. Eerlijk, onomwonden moet men erkennen wat men deed, want anders is het geweten, dat wel ‘rein’ is vanwege de vergeving op grond van het bloed, niet ‘vrij’. Men heeft dan geen vrijmoedigheid om tot de Vader te gaan, misschien wel in vorm, uiterlijk, tegenover anderen, maar niet in waarheid in het binnenste. Het hart is niet gelukkig. De kleinste ongeoordeelde zonde op ons geweten rooft ons onze gemeenschap, onze vrijmoedigheid. Als ons hart ons niet veroordeelt, dan hebben wij vrijmoedigheid tot God, ‘en wat wij ook bidden, ontvangen wij van Hem, omdat wij Zijn geboden bewaren en doen wat voor Hem welbehaaglijk is’ (1 Joh. 3:21-22).

Het is droevig dat gelovigen in Christus vaak zo lichtvaardig leven. Men roemt in de behoudenis en spreekt over afzondering, maar men wandelt vaak niet in afzondering van het kwaad. Soms zijn het grove zonden waarin men leeft; vaak zijn het ook zonden van zelfzucht en zelfverheffing, van eigenwillige en vleselijke openbaring. Laat ons toch, als wij niet waakzaam zijn geweest en de zonde die in ons woont, hebben laten werken, ons er niet dood voor hebben gehouden, met belijdenis tot de Vader gaan, opdat Hij ons vergeeft en ons reinigt van alle ongerechtigheid. Zoveel gebeden worden verhinderd doordat het bedreven kwaad of de voortdurende werking van het vlees die men toelaat en waaraan men toegeeft, niet wordt geoordeeld, en ook niet eerlijk en open, zonder zelfverontschuldiging, wordt beleden.

Schrijver onbekend.